

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou v právní věci žalobce **S.A.**, nar., st. příslušnost, t.č. zajištěn v, proti žalované **Policii České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, Havířská 514, 664 84 Zastávka u Brna**, o prodloužení zajištění o žalobě proti rozhodnutí č.j. ze dne 6. 5. 2012,

t a k t o :

I. Žaloba **s e z a m í t á .**

II. Žalované se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím ze dne 6.5.2012, č.j. žalovaná jako správní orgán věcně příslušný podle ust. § 163 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění změn a doplnění (dále jen zákon o pobytu cizinců) rozhodla podle ust. § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců o prodloužení doby trvání zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění, stanovené rozhodnutím Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Příjímací středisko cizinců Zastávka, ze dne 22.2.2012 pod č.j. o 90 dnů s tím, že doba zajištění nesmí překročit 180 dnů od okamžiku omezení osobní svobody. Žalovaná odůvodnila rozhodnutí konstatováním, že 22.2.2012 vydala rozhodnutí o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124a zákona o pobytu cizinců na 90 dnů s přihlédnutím k předpokládané přípravě výkonu správního vyhoštění. Protože na území ČR zajištěný pobýval bez platného cestovního dokladu, dne 23.2.2012 zaslala Policii ČR, Ředitelství služby cizinecké policie, Odboru podpory výkonu služby Praha, žádost o ověření totožnosti zajištěného a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu, který však nebyl do dne rozhodnutí zajištěn, a proto nelze realizovat správní vyhoštění. Skutkově konstatovala jako v předchozím rozhodnutí, že bylo zjištěno, že je veden v evidenci nežádoucích osob od 22.3.2003 do 22.3.2013, že bylo

vydáno dne 8.10.2002 rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci 15.10.2002 s platností do 8.10.2005, že toto rozhodnutí zajištěný nerespektoval, z území ČR nevycestoval, proto dne 22.3.2003 bylo vydáno další rozhodnutí o správním vyhoštění, které nabylo právní moci dne 22.3.2003 s platností do 22.3.2013. Za nerespektování tohoto rozhodnutí byl dne 16.9.2003 vydán trestní příkaz, který nabyl právní moci dne 25.9.2003, podle něhož byl odsouzen k trestu vyhoštění na dva roky. Zajištěný přesto dne 21.2.2012 vstoupil na území ČR bez platného cestovního dokladu a bez víza a dne 22.2.2012 učinil další prohlášení o mezinárodní ochraně, když předchozí řízení bylo zahájeno dne 5.4.2003 a pravomocně skončeno 7.7.2003. Správní orgán posuzoval i otázku, zda zajištění bude v souladu s čl. 15 Návrátové směrnice. Podle ní k zajištění cizince může dojít pouze tehdy, nelze-li uplatnit jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření. K zajištění tudíž dochází v případech, kdy ze strany cizince hrozí nebezpečí skrývání se, pokud se vyhýbá přípravě návratu, či uskutečňování vyhoštění. V projednávané věci zajištěný již v minulosti opakovaně, vědomě a úmyslně porušoval právní předpisy ČR, tím, že se vyhýbal vycestování z území ČR, ač byla vydána dvě rozhodnutí o správním vyhoštění, která prokazatelně nerespektoval. Správní orgán dospěl k závěru, že je dána důvodná obava, že v protiprávním jednání bude zajištěný pokračovat. Vzhledem k tomu, že dosud nejsou k dispozici náležitosti potřebné k realizaci správního vyhoštění, dospěl správní orgán k závěru, že je třeba dobu zajištění prodloužit o 90 dnů.

Žalobce v žalobě namítá porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu ve spojení s § 124a a § 124b odst. 4 zákona o pobytu cizinců, čl. 15 odst. 1 a 4 tzv. návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16.12.2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí) a čl. 5 odst. 1 Evropské Úmluvy o lidských právech. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze poznat, zda a proč se žalovaný domnívá, že veškeré podmínky pro další trvání jeho zajištění zůstávají i nadále splněny, že ust. § 124a a 124 odst. 3 zákona o pobytu cizinců je nutné vykládat eurokonformním způsobem tak, aby byly dodrženy závazky vyplývající pro ČR z členství EU, konstatuje obsah čl. 15 Návrátové směrnice ve světle rozhodnutí Evropského soudu pro lidská práva, z něhož vyplývá požadavek, aby zajištění cizince za účelem správního vyhoštění trvalo pouze v případě, že existuje reálný předpoklad, že cizinec může být do své země skutečně vyhoštěn a orgány státu s náležitou pečlivostí činí všechny kroky nezbytné k tomu, aby vyhoštění bylo realizováno. Správní orgán tímto způsobem nepostupoval, čímž porušil shora uvedená zákonná ustanovení, zejména se nevyjádřil k řízení o mezinárodní ochraně, nezkoumal, zda řízení o mezinárodní ochraně je s požadovanou pečlivostí vedené, v jakém stádiu se nachází, a které úkony je nutno ještě provést. Tyto údaje jsou nutné i z hlediska zkoumání, zda v případě cizince je reálný předpoklad jeho vyhoštění, neboť pokud řízení o mezinárodní ochraně neskončí v 180 denní době zajištění, přestává být předpoklad vyhoštění reálný a je třeba jej propustit. Odkazuje na rozsudek Městského soudu v Praze č.j. 3 A 168/2011-19 ze dne 3.8.2011, rozhodnutí NSS ze dne 15.4.2009 č.j. 1 As 12/2009-61 a č.j. 7 As 146/2011-59 ze dne 29.2.2012. Poněvadž se správní orgán nezabýval otázkou řádného vedení řízení o mezinárodní ochraně a reálností jeho vyhoštění, považuje napadené rozhodnutí za nepřezkoumatelné. V rozhodnutí o prodloužení zajištění žalovaný správní orgán neuvedl konkrétní kroky, které k realizaci vycestování musí provést, jakými úvahami se při stanovení této doby řídil. Žalobce navrhl soudu, aby z důvodů shora uvedených napadené rozhodnutí zrušil.

Žalovaná ve vyjádření uvedla, že dostatečně zdůvodnila prodloužení doby trvání zajištění žalobce, řešila i to, zda zajištění bylo v souladu s čl. 15 Návrátové směrnice. Je zřejmé, z jakých podkladů vycházela, jsou patrné úvahy, kterými se zabývala při posuzování

prodloužení doby zajištění. Zopakovala důvody pro zajištění vyplývající z rozhodnutí o zajištění, konstatovala, že o žádosti o mezinárodní ochranu rozhodlo ministerstvo vnitra dne 12.3.2012, o podané žalobě proti rozhodnutí dosud nebylo soudem rozhodnuto. Zdůraznila, že již v minulosti žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu, řízení bylo pravomocně zastaveno. V daném případě nepřestal existovat reálný předpoklad pro vyhoštění žalobce a žalovaná předpokládá jeho vyhoštění během doby zajištění a činí veškeré kroky k realizaci vyhoštění. Pokud se týká posuzování a hodnocení řízení o mezinárodní ochranu žalovaná namítá, že nemůže předjímat, kdy ve věci mezinárodní ochrany bude rozhodnuto a nemá kompetence ani ke zkoumání, zda je řízení vedeno s náležitou pečlivostí, což je v kompetenci v současné době krajského soudu. Průběh dalšího řízení o mezinárodní ochranu má vliv na realizaci samotného vyhoštění cizince, nikoliv na zajištění. Žalovaná činí všechna opatření, aby došlo k realizaci vyhoštění a doba zajištění byla tak co nejkratší. Podle žalobcem citovaného rozhodnutí NSS ze dne 19.10.2011 č.j. 1 As 93/2011-79 soud zdůrazňuje, že správní orgán musí posuzovat otázky realizace správního vyhoštění přísně individuálně, nikoliv paušálním odhadem. Žalovaná v rozhodnutí uvedla, že požádala dne 23.2.2012 o vydání náhradního cestovního dokladu, který nebyl dosud vystaven, jak bude dlouho vystavení trvat, jí není známo, a proto nemohla tuto skutečnost uvést v odvodnění rozhodnutí. K realizaci vyhoštění je nutné ukončení řízení o mezinárodní ochranu, toto řízení neprovádí žalovaná, proto nemůže být součástí odůvodnění napadeného rozhodnutí. Po celou dobu řízení o zajištění je ve smyslu ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců povinna zkoumat, zda trvají podmínky pro zajištění, jinak vydá bezodkladný příkaz k propuštění ze zajištění. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba v plném rozsahu zamítnuta.

Z obsahu spisu vyplývá, že dne 23.2.2012 žalovaná podala žádost o ověření totožnosti a zajištění vydání náhradního cestovního dokladu a z obsahu spisu rovněž vyplývá, že se žalovaná zabývá oprávněností zajištění ve smyslu ust. § 126 písm. a) zákona o pobytu cizinců v pravidelných časových intervalech.

Soud posoudil žalobu takto. Zákonost zajištění žalobce byla předmětem přezkoumání soudem ve věci sp. zn. 36 A 14/2012 a pokud se týká nyní napadeného rozhodnutí žalované o prodloužení trvání zajištění za účelem správního vyhoštění o 90 dnů, dospěl soud k závěru, že napadené rozhodnutí je v souladu se zákonem a eurokonformní. Z rozhodnutí je zřejmé, že žalovaná následující den po zajištění požádala o ověření totožnosti a vydání náhradního cestovního dokladu, neboť jak vyplývá z podkladů pro vydání napadeného rozhodnutí, žalobce, vstoupil na území ČR bez víza, bez cestovního dokladu a navíc v době trvání vyhoštění, které bylo předmětem nejen dvou vydaných rozhodnutí o správním vyhoštění, ale i odsouzení, a tudíž podle soudu nemůže jít k tíži rozhodovací činnosti správního orgánu skutečnost, že se dosud nepodařilo zajistit pro žalobce náhradní cestovní doklad pro realizaci jeho vyhoštění. Pokud by tomu tak bylo, byl by cizinec, který vlastní cestovní doklad, v řízení o zajištění znevýhodněn oproti cizinci, který svévolně takovýto doklad nemá ve svém držení. Je tudíž namístě, aby správní orgán vyčkal v době zajištění vydání náhradního cestovního dokladu pro zajištěnou osobu. Orgán vydávající rozhodnutí o zajištění není kompetentní ke zkoumání postupu správního orgánů při zajišťování náhradního cestovního dokladu a činil si úsudek o možné době trvání vyžadování takového cestovního dokladu, neboť jde o velmi individuální záležitost té, které zajišťované osoby. Právě proto, že žalobce nepředložil žádný platný cestovní doklad, je realizace jeho správního vyhoštění ztížena a tato okolnost nemůže být v řízení o prodloužení zajištění hodnocena ve prospěch zajištěného. Rozhodl-li správní orgán o prodloužení zajištění o 90 dnů, jde o rozhodnutí odpovídající skutkovému stavu ve věci vyjádřenému v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Pokud se týká otázky posuzování azylového řízení, soud souhlasí se stanoviskem žalované, že tato nemá

možnost jakýmkoliv způsobem vstupovat do probíhajícího azylového řízení z hlediska posuzování, zda je vedeno s náležitou pečlivostí, v jakém stádiu se řízení nachází, proč rozhodnutí nebylo ještě možné vydat a jaké úkony ministerstvo vnitra činí a jakou dobu na to potřebuje. Na tomto místě je třeba zdůraznit, že ust. § 124a stanovuje jako jednu z podmínek zajištění skutečnost, že cizinec učinil prohlášení o mezinárodní ochraně, nebo podal žádost o mezinárodní ochranu, a proto všechny skutečnosti týkající se řízení o mezinárodní ochraně v době zajištění nemohou být důvodem pro ukončení zajištění v době jeho trvání zajištění, vyjma pravomocného rozhodnutí o žádosti o mezinárodní ochranu, které může vést k realizaci vyhoštění a ukončení zajištění. Výtku žalobce, že se žalovaná v napadeném rozhodnutí podrobně nezabývala jeho řízením o žádosti o azyl je nedůvodná. Soud ji posuzuje jako námitku vznesenou žalobcem účelově, neboť mu musí být známo, že řízení o žádosti o mezinárodní ochranu bylo skončeno dne 12.3.2012, proti rozhodnutí podal žalobu dne 2.4.2012 k soudu a v době vydání napadeného rozhodnutí žalovaná neměla kompetenci k získávání podkladů pro úsudek, kdy bude řízení o žalobě u soudu skončeno.

Ze všech shora uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žalobě nelze vyhovět, rozhodnutí žalované soud posuzuje jako přezkoumatelné a žádný z žalobních důvodů neshledal důvodným. Proto žalobu podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítá.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., soud žalované nepřiznal náhradu nákladů řízení, neboť náklady řízení žalovaná nežádala a ani jí nevznikly, neboť úkony, které ve věci provedla souvisí s její běžnou úřední činností.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 4. července 2012

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně